

UN RAR EXEMPLE DE CRÍTIC OBJECTIU*

Tot i que els meus coneixements de Xavier Fàbregas i la seva contribució a la investigació teatral com a responsable de la revista *Estudis Escènics* i com una figura central de l'Institut del Teatre de Barcelona són relativament limitats, considero un honor haver estat convidat a contribuir en aquesta monografia i de saludar des d'aquí el nostre difunt col·lega. Com a vice-president de l'Associació Internacional de Crítics de Teatre vaig tenir ocasió de trobar-lo en diferents congressos i simposis al llarg dels anys i de rebre'n de tant en tant exemplars de la revista en català, que, malgrat el fet que el meu coneixement de català era estrictament limitat, vaig ser capaç d'entendre gràcies al meu coneixement del castellà i d'altres llengües romàniques. També vaig tenir ocasió d'estar al corrent de les seves crítiques de teatre a través de les pàgines de *La Vanguardia*.

Amb tot aquest material em vaig poder formar una opinió del servei incalculable que va prestar al teatre al llarg de la seva vida, no sols a Espanya, sinó arreu del món.

En Xavier era un intel·lectual altament cultivat i molt ben informat, amb una gran passió per l'art i el teatre, igual que per totes les seves manifestacions. Vaig presenciar una demostració pràctica de les seves grans qualitats com a participant d'un simposi internacional sobre el Teatre del Mim celebrat fa uns quants anys a Barcelona, a l'Institut del Teatre, on vaig pronunciar una conferència en francès sobre l'estat del mim al meu país.

En Xavier ocupava la presidència de les nostres reunions i quan vaig llegir el meu article, ell va traduir les meves paraules al català amb molta seguretat i en benefici de tots els altres participants. Va donar mostres d'una gran simpatia i d'entendre-hi, cosa que, pel que vaig poder veure, era una actitud habitual en ell.

No era un crític capciós. En canvi, tenia prou coneixement tècnic i estètic per transmetre als seus lectors les qüestions essencials dels espectacles sobre els quals escrivia, sense rancúnia ni sarcasme. En poc temps va adquirir una gran habilitat a lligar la informació amb l'apreciació, elogiant allà on el cas s'ho mereixia i indicant els errors sense ofendre. Era un rar exemple de crític objectiu que s'havia guanyat el respecte

* Traduït de l'anglès per Sibylle Hunzinger

tant dels seus lectors com dels qui intervenien en l'obra que avalua. Sens dubte la seva mort ha deixat un buit difícil d'omplir en les activitats de l'Institut del Teatre, en la seva revista i a les pàgines teatrals dels mitjans de comunicació.

OSSIA TRILLING
Londres, 29 d'octubre 1987